

# Скривена историја четрдесетог стиха — број тридесет##

*Језекиљ број једанаест*

Jeff Pippenger  
2026-09-02

У књизи пророка Језекиља, „опсада“ Јерусалима јесте „знак“ који представља пробу по којој ће бити одлучена наша вечна судбина, јер означава образовање иконе звери.

„Господ ми је јасно показао да ће лик звери бити образован пре него што се благодатно време затвори; јер треба да буде велико искушење за Божји народ, посредством којег ће бити одлучена њихова вечна судбина. ...“

„Ово је испит који Божји народ мора имати пре него што буде запечаћен. Сви који су доказали своју оданост Богу држећи Његов закон и одбијајући да прихвате лажну суботу, сврстаће се под заставу Господа Бога Јехове и примиће печат живог Бога. Они који се одрекну истине небеског порекла и прихвате недељну суботу, примиће жиг звери.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

Хришћани који су побегли из Јерусалима на „знак“ Цестија, учинили су то зато што су били унапред опоменути и препознали су „знак“ када је дошао. Препознати образовање иконе звери значи препознати „догађаје“, „припреме“ и „покрете“ који воде ка недељном закону. Пророчки елементи који сачињавају „знак“ морају се разумети пре него што се знак појави. Када је Цестије започео опсаду, било је прекасно да се сазна шта је знак.

„Припреме већ напредују, и покрети су у току, који ће довести до тога да се начини лик звери. У историји земље биће изазвани догађаји који ће испунити предсказања пророштва за ове последње дане.“ Review and Herald, April 23, 1889.

## Припреме, покрети и догађаји

„Припреме“, „покрети“ и „догађаји“ морају бити препознати унапред, пре испита.

„Све што је Бог у пророчној историји одредио да се испуни у прошлости, испунило се, и све што тек треба да дође у своме поретку доћи ће. Данило, Божји пророк, стоји на своме месту. Јован стоји на своме месту. У Откривењу је Лав из племена Јудиног отворио ученицима пророчанства књигу Данилову, и тако Данило стоји на своме месту. Он носи своје сведочанство, оно што му је Господ открио у виђењу о великим и свечаним догађајима које морамо познавати док стојимо на самом прагу њиховог испуњења.“

„У историји и пророштву Реч Божја приказује дуготрајни сукоб између истине и заблуде. Тај сукоб још увек траје. Оно што је било, поновиће се.“ Selected Messages, књига 2, 109.

Ми „морамо знати“ „велике и свечане догађаје док стојимо на самом прагу њиховог испуњења“. Праг указује на нашу потребу да те догађаје разумемо пре њиховог испуњења.

„Али строги потези пророчанске оловке откривају промену у овом мирном призору. Звер с јагњећим роговима говори гласом аждаје и „врши сву власт прве звери пред њом“. Дух прогонства који су испољили незнабоштво и папство поново ће се открити. Пророштво објављује да ће ова сила рећи „онима што живе на земљи да начине икону звери“. [Откривење 13:14.] Икона се начини првој, то јест звери налик на леопарда, која је приказана у поруци трећег анђела. Овом првом звери представљена је Римска црква, црквено тело одевено грађанском влашћу, које има овлашћење да казни све неистомишљенике. Икона звери представља друго верско тело одевено сличном влашћу. Образовање ове иконе дело је оне звери чије мирно подизање и благе изјаве чине да она тако упечатљиво симболизује Сједињене Државе. Овде се налази икона папства. Када цркве у нашој земљи, уједињене у оним тачкама вере које заједнички држе, буду утицале на државу да спроводи њихове уредбе и подупире њихове установе, тада ће протестантска Америка образовати икону римске јерархије. Тада ће права црква бити нападнута прогонством, као што је то било и с древним Божјим народом. Готово сваки век пружа примере шта могу учинити нетрпељивост и злоба под изговором да служе Богу штитећи права Цркве и Државе. Протестантске цркве које су ишле стопама Рима, ступајући у савез са световним властима, показале су сличну жељу да ограниче слободу савести. У седамнаестом веку хиљаде неконформистичких проповедника страдале су под влашћу Енглеске цркве. Прогонство увек следи верско покровитељство од стране световних влада.“ *Spirit of Prophecy, volume 4, 277.*

Образовање иконе звери најпре се остварује у Сједињеним Државама, а потом у свету.

„Страни народи ће следити пример Сједињених Држава. Иако она предњачи, ипак ће иста криза задесити наш народ у свим деловима света.“ *Testimonies, volume 6, 395.*

Милански едикт из 313. године представља почетак обликовања, а такође означава и затворена врата за адвентисте седмога дана. Константин са запада и Ликийније са истока придодали су Едикту уговорни брак, када је Константин дао своју полусестру Констанцију Ликийнију у четвртом уговорном браку представљеном у пророчкој линији шест уговорних бракова унутар пророчке историје Данила једанаест. Прва два била су повезана са ратовима између севера и југа, следећа два била су грађански ратови између истока и запада, а последња два су симболички бракови папске црквене власти и државне власти.

Антиох II Теос оставио је своју жену Лаодику I да би се оженио Птолемејевом принцезом Береником (кћерком Птолемеја II) око 252. године пре Христа. Уговорни бракови Селеукидског царства били су склапани између цара севера и цара југа, док је уговорни брак из 313. године био склопљен између цара истока и цара запада.

Уговорни брак Антиоха II Теоса 252. године пре Христа представљао је почетак Селеукидског царства које је, као царство у историји представљеној у стиховима од десет до шеснаест Данијела једанаест, достигло свој завршетак. У завршној историји Селеукидског царства остварен је још један уговорни брак од стране Антиоха III Великог, када је своју

кћер Клеопатру I Сиру, (прву Клеопатру у пророчкој историји), дао Птоlemeју V 193. године пре Христа. У то време Птоlemeј V имао је око 16 година, а Клеопатра I Сира око 10 година. Њихов брак био је дипломатско поравнање након петог Сиријског рата. Алфа уговорни брак између цара севера и југа у Данијелу једанаест значио је крај другог Сиријског рата.

Последња Клеопатра пророчке историје ступила је у однос и са Јулијем Цезарем, а потом и са Марком Антонијем. После убиства Јулија Цезара 44. године пре Христа, 43. године пре Христа образован је други тријумвират. Три човека сачињавала су тај тријумвират, а након што је један од те тројице, Марко Лепид, био истиснут из тог троструког савеза од стране Октавијана, уследила је борба за превласт између Марка Антонија са истока и Октавијана са запада. У Брундизију је 40. године пре Христа склопљен уговор између та два источна и западна супарника. Тај уговор је обухватао и брак између Октавијанове сестре Октавије и Марка Антонија. Уговор и пратећи брак нису се одржали, и након што се Марко Антоније уплео с Клеопатром, развео се од Октавије 32. године пре Христа. У бици код Акцијума 31. године пре Христа, царства истока и запада била су обједињена у једну силу, а Октавијан је потом постао Август Цезар, симбол врхунца римске славе и моћи.

Пророчки посматрано, први брачни савез по уговору у Данилу једанаест био је између царева севера и југа, као покушај да се окончају непријатељства између та два супарника који су се борили да поново успоставе царство Александра Великог. Тај први брачни савез по уговору између Селеукида и Птоlemeја Египта био је алфа брачни савез по уговору селевкидског и птоlemeјског царства, који је представљао предобраз омега брачног савеза по уговору између тих истих двеју сила. У последњем, или омега брачном савезу по уговору, сасвим прва, или алфа Клеопатра египатске историје постала је пророчка веза са последњом, или омега Клеопатром, чији је однос са Марком Антонијем постао референтна тачка за развод Октавије и Марка Антонија. Тај развод значио је обновљена непријатељства између Марка Антонија са истока и Октавијана са запада, која су окончана у бици код Акцијума 31. године пре Христа.

Уговорни брак у Брундизију 40. године пре Христа био је алфа уговорни брак борбе између истока и запада, као што је уговорни брак Лаодикеје и Антиоха II Теоса био алфа борбе између севера и југа. Уговорни брак из 313. године био је омега у односу на алфа уговорни брак Марка Антонија и Октавије, као што је уговорни брак између Птоlemeја V и Клеопатре I Сирије био омега уговорни брак северног и јужног царства. Три уговорна брака која су водила ка омега уговорном браку из 313. године сви су усклађени и пружају три сведока пророчким обележјима повезаним са Миланским едиктом. Заједно се четири дословна уговорна брака истока, запада, севера и југа усклађују са два симболична уговорна брака папства.

Године 496. Кловис, краљ Франака, био је ожењен Клотилдом. Клотилда је била бургундска принцеза, кћи краља Хилперика II Бургундије. Пошто су јој отац и мајка били убијени у породичној борби за власт, живела је под заштитом свога стрица, пре него што је 493. дата за жену Кловису I, краљу Франака. Била је католкиња, то јест, држала се

никејске/православне вере Римске цркве. То ју је издвајало од многих других германских краљевских породица тога доба, које су биле аријански хришћани. Њена мајка Каретена била је католикиња, и Клотилда је васпитана у тој вери. О њој се памти да је истрајно подстицала Кловиса да напусти паганство и прими католичко крштење, а потом је његово обраћење 496. године један од најважнијих догађаја у раној историји Француске и западног такозваног хришћанства.

Хлодовех се заветовао да ће, ако добије битку код Толбијака, прећи у Клотилдино католичко вероисповедање и примити крштење. Краљ Алемана је погинуо, њихова војска се разбила, а Франци су однели победу. После победе Клотилда је уредила да епископ Ремигије Ремски поучи Хлодовеха, и он је крштен (по предању на Божић 496. године), заједно са неколико хиљада својих ратника.

Кловис је био краљ Франака, што, у савременим терминима, значи краљ Француске. Он је постао први од европских краљева који ће најзад напустити своју паганску религију и обратити се католицизму. Из тог разлога, Кловис се сматра „најстаријим сином Католичке цркве“, а Француска се назива „најстаријом кћери Католичке цркве“. Године 1980, када је папа Јован Павле II посетио Француску, упитао је: „Француска, најстарија кћери Цркве, јеси ли верна своме крштењу?“

Кловисово обраћење никејском католицизму означава почетак симболичне брачне поворке која ће довести до симболичног уговорног брака 538. године. Симболични уговорни брак између Кловиса и блуднице која чини блуд с царевима земаљским био је предображен четирима претходним уговорним браковима у једанаестој глави Данила. Кловис је био први европски краљ који је римској цркви пружио војну и економску подршку, те је стога Кловис представљен у историји у једанаестој глави Данила.

И мишице ће стајати на његовој страни, и оскврњиће светињу тврђаве, и укинуће свакодневну жртву, и поставиће гадост опустошења. Данило 11:31.

Кловис 496. године означава почетак европских политичких структура које ће „устати“ да помогну папству док се оно уздизало на власт. То означава почетак симболичне свадбене поворке. „Мишице“ из стиха такође ће оскврнити „светилиште тврђаве“, које је и за пагански и за папски Рим — град Рим.

## Две светиње

У књизи пророка Данила постоје две различите јеврејске речи које се преводе као „светилиште“. Јеврејске речи „miqdash“ и „qodesh“ обе се преводе као „светилиште“, али qodesh може означавати само свети ентитет, док miqdash, у зависности од контекста, може означавати или свето или несвето светилиште.

„светилиште силе“ у тридесет првом стиху јесте ‘miqdash’ и представља светилиште силе Рима, које је и за пагански и за папски Рим било град Рим. Од битке код Акција, када је Октавијан ујединио царство, пагански Рим је био непобедив три стотине и шездесет година (једно време), у испуњењу двадесет четвртог стиха једанаесте главе Данила.

Ући ће мирно и у најплоднија места покрајине; и учиниће што нису чинили његови оци, нити оци његових отаца; раздељиваће међу њима плен, грабеж и богатство; и смишљаће своје замисли против тврђава, али само за једно време. Данило 11:24.

Када је пагански Рим владао из града Рима, био је непобедив, али када је Константин 330. године преместио престоницу у Константинопољ, испунило се „време“ из двадесет четвртог стиха. Када је последњи од три рога (Готи) из Данила седам био истеран из града, папски Рим је пророчки преузео престо као пето царство библијског пророчанства 538. године. Готи су били опсели Рим, али су се на крају повукли пошто је Велизар, војсковођа Јустинијанов, обезбедио град. Римска црква је затим врховно владала хиљаду двеста шездесет година, све док Наполеон није уклонио папу и послао га у изгнанство 1798. године.

Рим, „светилиште силе“, био је „оскрнаваљен“ („оскрнаваљен“, у значењу „рањен или разорен“), посредством „мишица“, услед непрестаног ратовања против града, представљеног првенствено првим четирима трубама из осмог поглавља Откривења.

Историја која је уследила од 496. године па надаље видеће град Рим оскврњеним, док се буде мењао од силе и славе Римског царства ка сили и слави Римокатоличког царства. Те руке ће уклонити религију паганства, представљену у том одломку речју „свагдашња“, пошто су прихватиле религију никејског католицизма.

У бици код Вујеа, Хлодовех је поразио аријанске Визиготе под Аларихом II и освојио Аквитанију. После те победе, 508. године, источни цар Анастасије I (у Константинопољу) одао је Хлодовеху почаст за његову победу над Визиготима. Гргур Турски каже да је Анастасије послао Хлодовехова званична документа којима га поставља за конзула. У Туру, у цркви Светог Мартина, Хлодовех је обукао пурпурну тунику и огртач, ставио дијадему на главу, изјахао и разасуо злато и сребро народу. Гргур каже да је од тога дана био поздрављан као конзул и да је римски цар признао да је Хлодовех законити хришћански краљ на западу. Био је награђен за слом аријанских Визигота, којима се и Константинопољ такође противио. Година 508. јесте година у којој је цар на Истоку јавно указао почаст католичком франачком краљу — црква, победа и римска легитимност у једном призору. Година 508. јесте година у којој је франачко католичко краљевство стајало као доминантна католичка сила у Галији након што је сломило власт аријанских Визигота. Хлодовех је први велики варварски краљ који се борио за никејско католичанство против аријанских краљевстава, и стога је праобраз француске улоге као „најстарије кћери Цркве“. Хлодовех представља раздобље од 496. до 508. године и алфа је симбол симболичког брачног савеза. Тридесет година од 508. до 538. представљене су Јустинијаном, који је омега симбол процесије.

Године 538, „руке“ су поставиле папску власт на престо земље за 1260 година. Тада је симболички уговорни брак био закључен на крају брачне поворке која је отпочела 496. године. Године 1798, уговорни брак који је био започет између римског папе и Кловиса Француског, био је раскинут када је Наполеон Француски развео папску власт тиме што је

наредио свом генералу да папу одведе у ропство.

Алфа симболични папски уговорни брак, који је започео своју брачну поворку 496. године, био је довршен при недељном закону 538. године, а потом је био раскинут 1798. године, управо као и сваки други уговорни брак из Једанаестог поглавља Данила. Откривење додаје папском брачном односу између краљева Европе и папâ католицизма, јер је аждаја из дванаестог поглавља Откривења и Сатана и краљеви паганског Рима.

„Тако, док аждаја првенствено представља Сотону, она је, у другоразредном смислу, симбол паганског Рима.“ Велика борба, 439.

У Откривењу Јован нас обавештава о три ствари које су цареви (змај) дали звери из мора католицизма.

И звер коју видех беше као леопард, и ноге јој бежу као ноге медведа, и уста јој као уста лава; и аждаја јој даде силу своју, и престо свој, и велику власт. Откривење 13:2.

Године 496. цареви Европе почели су да папској звери дају своју „силу“, представљену њиховом војном моћи и економском подршком. Године 538. преместили су престоницу свога царства у Константинопољ, оставивши град Рим као „престо“ папске власти. „Оружја“ су потом, Јустинијановим декретом из 533. године, означила папску цркву као главу свих цркава. Тај декрет је обухватао и употребу њихове војне моћи ради прогоњења оних које је папство означило као јеретике, предајући тако њихову грађанску „власт“ у руке папама.

Алфа савезни брак између папства и краљева Европе започео је са Хлодовехом 496. године. До 508. године, паганизам, законска религија царства, био је одбачен ради религије никејског католицизма. Године 533, Јустинијан је означио папство као поглавара свих цркава и предао законску власт њихових дотичних престола папској сили.

## **Престо Алфе и Омеге**

Године 330, град Рим био је препуштен у руке Римске цркве, где ће она седети све док не буде уништена у огњеном језеру о Христовом другом доласку. Године 538, она је званично поново села на папски престо, чиме се историја од 330. до 538. године означава као пророчки период који почиње алфа-седиштем и завршава се омега-седиштем. Тај период представља окончање четвртог царства библијског пророштва (Пергам) као постепено пропадање које почиње 330. године и завршава се 538. године доласком Тијатире. И западни и источни Рим наставили су споро распадање и после 538. године, али је тај период започео давањем седишта, које представља град Рим, папству 330. године, све док то седиште 538. године није постало не просто престо над градом, него над царством које је тим градом представљено.

Од 330. до 538. године представља посебан пророчки период који одређује „осам“ прекретница оснаживања папства. Тих осам корака понављају се у исцељењу смртне ране папства при ускоро долазећем недељном закону.

Први од осам корака било је давање града Рима папској власти, а осми корак било је давање града као престола петог царства библијског пророштва. То идентификује 538. годину као седиште, и као „осми корак, који је од претходних седам корака“. Први корак био је давање седишта, а осми корак био је давање седишта; тако је први корак 330. године алфа, а 538. година омега. Два седишта, три уклоњена рога, свакодневна жртва уклоњена, Клодовиково обраћење и Јустинијанова уредба чине укупно осам корака који идентификују свадбену поворку, и коначно саму свадбу.

Године 1798. Француска, сила која је представљала десет европских царева, која је 538. поставила папство на престо, уклонила је папство са тог истог престола. Брачни савез алфа уговора, представљен у историји од 538. до 1798, представља као тип брачни савез омега уговора папске силе са десет царева из седамнаесте главе Откривења. Свadbена поворка од 496. до 538. представља као тип осам корака који се подударају са последњих осам председника Сједињених Америчких Држава. Хлодовех и Француска су симболи десет европских царева. Они представљају Сједињене Америчке Државе, које ће у ускоро долазећем недељном закону постати први цар међу десет царева из седамнаесте главе Откривења.

Пет претходних уговорних бракова из једанаесте главе Данила усклађују се са шестим и последњим уговорним браком последњих дана. Алфа и омега уговорни бракови севера и југа поистовећују невесту са југа као алфу, а омега је невеста са севера. У уговорним браковима паганског Рима, алфа невеста са истока била је дата западу, а омега из 313. године била је невеста са запада. Та четири брака пророчки су повезана Клеопатром првом и Клеопатром последњом. Симболички уговорни брак папског Рима представљао је младожењу као првога цара пророчке конфедерације десет царева који се сједињује са својом невестом — скерлетном женом Рима. Развод је извршио први цар од десет царева 1798. године.

Уговорни брак из 313. године представља коначни уговорни брак папске силе са Сједињеним Државама — првим царем међу десет царева из Откривења седамнаест; силом са два рога, која је предочена силом са два рога Француске. Историја која је започела са Хлодовехом 496. године и која је коначно довела до Јустинијановог декрета 533. године и устоличења папства 538. године, представља историју од 1989. године до недељног закона.

О овим стварима наставићемо у следећем чланку.